

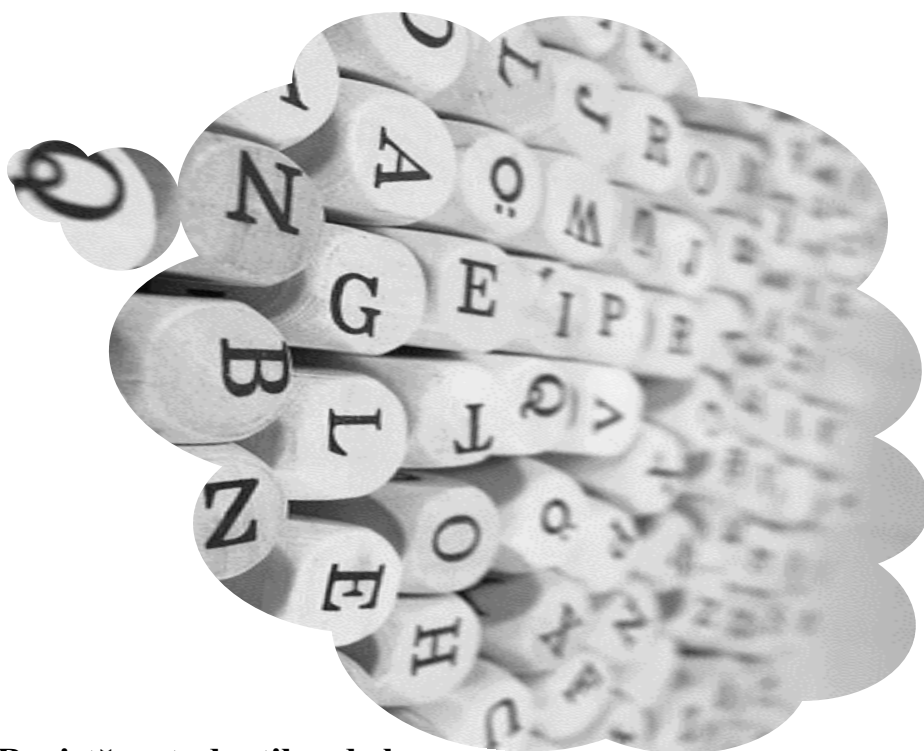
Caiete de comunicare

Universitatea „Vasile Alecsandri”
din Bacău

Facultatea de Litere

Revistă a studenților de la
Comunicare și relații publice

An VII
Vol. 2
2017

ISSN 2247 – 2576

**Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău
Facultatea de Litere**

Caiete de comunicare

2017

An VII, Vol. 2

Publicația apare în cadrul programului de studii
Comunicare și relații publice de la Facultatea de Litere
a Universității „Vasile Alecsandri” din Bacău

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Bacău, str. Spiru Haret nr. 8, 600114

REDACTOR-COORDONATOR:

Lect. univ. dr. Florinela Floria

Membri fondatori: Gheorghe Platon, Dan Bârjoveanu, Alexandra Corolea

SECRETARIAT DE REDACȚIE:

Ioana-Adelina Bejan, Ștefan Istrate

CONSILIER EDITORIAL ONORIFIC : conf. univ. dr. Gabriel Mardare

Editor: Editura „Alma Mater” Bacău.

Multiplicarea a fost realizată la tipografia editurii

ISSN 2247 – 2576

➤ DOZA DE ȘTIINȚĂ

De ce comunicăm?

Andreea-Mădălina Mișca

Prin natura noastră suntem sociabili. Nu putem trăi fără comunicare, singurătatea și autoizolarea nefiind specifice ființei umane.

Când suntem mici, nu avem probleme să comunicăm, doar atenția din partea familiei și a prietenilor apropiați este necesară, dar, odată cu înaintarea în vârstă începem să înțelegem cum se petrec lucrurile, simțim nevoia să comunicăm și avem de pus tot felul de întrebări în stânga și în dreapta despre ce o să fie când vom crește. Aici intervine comunicarea din familie: cu cât se comunică mai mult în familie, cu atât vom ști ce să facem în viață în situații diverse. După felul în care familia comunică și discută cu voi, cu atât aveți șanse mari de reușită în viață, pentru că viața e frumoasă, dar nu e ușoară.

Odată ce înaintăm în vârstă și ne dezvoltăm din punct de vedere mental și fizic, apar multe întrebări. Dacă nu avem cui să punem aceste întrebări, nici răspunsuri nu vor fi. Nefiind răspunsuri, vom acționa după instinct sau după ce vedem și auzim în jurul nostru. Așa că este bine ca răspunsurile să vină de la cineva din familie sau un cerc de prieteni adevărați, care ne vor binele și ne vor îndruma cum știu ei mai bine, bazându-se și pe experiența lor de viață. Este bine să învățăm din greșelile altora, pentru că așa vom avea o viață liniștită și nu vom greși la fel ca ei.

Încercați să puneți întrebări ca să aveți răspunsuri despre viață în general și nu veți regreta pe viitor, așadar comunicați cât mai mult și succesul pentru o viață liniștită este garantat. Este bine să ascuți de la alții, pentru ca, la rândul tău, prin experiența ta să comunici cu cei din urmă .

Personalitatea studentului – valori culturale și comportamentale

Loredana-Ionela Simion

Probabil că de multe ori ne-am întrebat: „Cât de mult trebuie să știm despre cineva pentru a-i cunoaște personalitatea?”, „Ce criterii trebuie să luăm în considerare pentru a-i analiza faptele de conduită și a explica comportamentul în cauză?” Este o provocare pentru oricine. Este o provocare și pentru educația universitară, care după N. Vințanu „este o zonă a experienței, a trăirii umane. Prin ea suntem supuși continuu unor încercări, unor ispite ale cunoașterii, ale asimilării unor valori perene, ale unor modele de acțiune proprie, inedită”.

Problema investigației o constituie personalitatea studentului în procesul de adaptare. Aceasta presupune o organizare dinamică, precum și o structură flexibilă și receptivă a studentului capabil de adaptare rapidă la schimbările din mediul academic, aspecte ce ne-au determinat, pe parcurs, să observăm unele manifestări legate de cultura universitară și diferențele culturale dintre studenți în procesul de adaptare la mediul academic. „Universitatea a reprezentat, în toate timpurile, un factor de cultură și civilizație, un factor de schimbare și de progres, un laborator pentru formarea elitelor națiunii. Cine face știință universitară accede spre trepte superioare de spiritualitate”.

Formarea specialiștilor în orice domeniu presupune îmbinarea transmiterii unui sistem de cunoștințe și valori culturale pentru dezvoltarea armonioasă a personalității. În acest context, savantul Petre Andrei sublinia: „Menirea Universității este să-i învețe mai întâi pe studenți în mod istoric și sistematic datele științei dobândite; în al doilea rând, Universitatea trebuie să arate metoda de cercetare, de creație, de lucru, pentru a duce mai departe datele științei și culturii obiective.

Putem compara cultura universitară cu personalitatea și cultura unui individ, care cuprinde laturi vizibile și mai puțin vizibile, dar care furnizează sensul, direcția și energia necesare adaptării. Pentru a aduce claritate și explicație studiului nostru, vom defini termenul de cultură conform autorului Guy Rocher: „ansamblu articulat al manierelor de gândire, simțire și acțiune, mai mult sau mai puțin formalizate, care, fiind învățate și împărtășite de mai multe persoane, contribuie într-un mod obiectiv și, totodată, simbolic la constituirea acestor persoane într-o colectivitate specifică și distinctă”.

Așadar, putem studia cultura personalității studentului pornind de la valorile, simbolurile sau comportamentele care pot fi observate în mod direct, ori, plecând de la elemente mai greu identificabile la prima vedere, precum presupuzițiile de bază și nivelul de dezvoltare intelectuală. Indiferent de modalitatea aleasă, putem ajunge prin procedee logice de deducție sau inducție și la interpretarea celorlalte componente ale culturii, dat fiind faptul că aceasta se comportă ca un veritabil sistem.

Națiuni și minorități. Problematika emigranților pakistanezi din Marea Britanie

Aiysha Parviez

Odată cu proclamarea independenței Pakistanului după cel de-al Doilea Război Mondial, imigrația pakistanezilor către Marea Britanie a crescut cu ajutorul Comunității Națiunilor (Commonwealth). Astfel, între anii 1950 și 1960 (când țările mai dezvoltate economic au început să recruteze muncitori din țările mai slab dezvoltate) a început emigrarea din Pakistan către Marea Britanie a muncitorilor din domeniul materialelor textile și metalurgice, și a doctorilor recrutați de către Serviciul Național Medical. În timp, numărul pakistanezilor din Marea Britanie a crescut (fie prin întemeierea familiilor emigranților deja existenți sau prin emigrarea a noi pakistanezi) de la 10.000 de emigranți în 1951, ajungând în 2011 la peste 1,17 milioane, reprezentând 1,93% din populația totală a Marii Britanii.

Comunitatea, însă, este divizată în puține locații diferite, cu predominanță în Londra, Birmingham, Bradford, Glasgow, Manchester și Nottingham. În toate cazurile, comunitatea este concentrată în anumite zone și cartiere, pentru că membrii acesteia doresc să își păstreze identitatea culturală cât mai mult cu putință.

În timp ce o parte dintre emigranții pakistanezi din Marea Britanie sunt minoritari conformiști, care nu țin la tradiție și identitate culturală, integrându-se și, câteodată, asimilându-se cu locuitorii autohtoni (din punct de vedere al culturii), majoritatea emigranților încă preferă să se diferențieze prin modul în care se îmbracă, prin mâncarea pe care o mănâncă, prin religia pe care o practică etc. Deși într-un studiu efectuat de cei de la Universitatea din Essex, mai mulți pakistanezi britanici (90%) au declarat că aparțin Marii Britanii decât britanicii autohtoni (84%), englezii mereu au atras atenția emigranților asupra importanței de a lega prietenii și de a-și forma rețele în care să includă și persoane de altă proveniență, etnie, naționalitate sau religie decât pakistaneză, respectiv musulmană - pentru a se putea integra mai ușor.

Este evident că domeniul prin care se diferențiază cel mai mult de autohtoni este religia. În timp ce aproximativ 5% dintre pakistanezii britanici s-au convertit către creștinism, peste 90% încă sunt islamici, religia aceasta făcând parte din identitatea lor culturală. Mai mult, majoritatea celor care s-au născut în Pakistan tind să nu devină creștini și să nu interacționeze cu ei din cauza felului în care au fost educați. Încă din clasele primare, sunt învățați să creadă că evreii, creștinii și hindușii sunt răi și întruchipează maleficul fiindcă nu îl recunosc pe Allah (<https://goo.gl/NLCqBZ>). În același timp, sunt învățați că teoria lui Darwin este falsă și că oamenii nu au evoluat din maimuțe (<https://goo.gl/C27Pt9>).

Din aceleași motive, mulți dintre emigranții îndoctrinați tind să încerce să convertească britanici de alte credințe către islamism. În acest sens, atât femei cât și bărbați de această origine etnică își caută parteneri care nu sunt de etnie pakistaneză, își întemeiază familii cu ei, convertindu-i la religia lor sub motivația că ei nu pot părăsi islamul, fiindcă au jurat credință lui Allah.

Trebuie menționat, de asemenea, că pakistanezii britanici provin dintr-o țară în care femeia are mult mai puține drepturi decât bărbatul, iar aici se încadrează: dreptul la educație, la

liberă exprimare (de cele mai multe ori), dreptul la a se întreține singură. În Marea Britanie, situația nu este cu mult diferită față de cea de „acasă”.

Daily Mail vorbește, generalizând, într-un articol din octombrie 2017 (<https://goo.gl/gTgttH>) despre faptul că femeile de etnie pakistaneză din Marea Britanie sunt șocant de prost integrate în societatea engleză. Ele nu sunt lăsate (de către bărbații din familiile lor) să învețe limba engleză, astfel că nu pot purta o discuție fluentă fără un translator (de obicei soțul sau tatăl). Este un mod prin care bărbații din familie se asigură că ele nu au dreptul la liberă exprimare, independentă de opiniile soților sau ale taților.

Dar, chiar dacă ar fi știut limba, nu ar fi putut să o exerseze zilnic, fiindcă ele nu au voie să iasă din casă singure și nu au voie să lucreze. În cultura pakistaneză, femeia are ca unic rol de a fi casnică: de a avea mulți copii, de a avea grijă de ei, de a face curățenie și mâncare etc. Însă acest aspect ține de identitatea culturală a etniei, iar emigranții pakistanezi (în special bărbații din acest grup minoritar) nu vor să renunțe la el, fiind unul dintre principiile de bază în jurul cărora guvernează credințele lor.

Nici britanicii autohtoni nu par să accepte emigranții pakistanezi ca minoritate în Regatul Unit. Aceștia îi condamnă pentru multe dintre problemele pe care le au, câteodată mascându-și propriul rasism (sau, mai degrabă, propria teamă de islam) cu un presupus anti-rasism din partea emigranților.

De exemplu, gradul mare de abuzuri sexuale (<https://goo.gl/CY1pG6>), incluzând abuzurile asupra minorilor (respectiv pedofilia), este o problemă pentru care presa britanică găsește comunitatea pakistaneză drept țap ispășitor, generalizând și caracterizând întreaga etnie drept „abuzatori” din fire. Aceleași ziare blamează victimele pentru că frica lor de a fi categorizate drept rasiste devine un motiv pentru care nu i-au denunțat pe abuzatori (în unele situații, pentru care nu i-au acuzat mai devreme).

Acesta nu este singurul tip de acuzare împotriva pakistanezilor britanici care a fost făcut public în Marea Britanie. De fiecare dată când a avut loc un atac terorist, britanicii autohtoni (tot din rasism sau din frica de țările sud-asiatice și islam) i-au suspectat pe emigranți. Inclusiv după atacul terorist din Londra din 2005, trei dintre cei patru suspecți inițiali erau britanici de etnie pakistaneză (<https://goo.gl/JMmAaT>). Ulterior, spre temerile lor, s-a dovedit ca fiind chiar vinovații.

Cu toate acestea, presa britanică a avut și intenția de a înțelege situația emigranților pakistanezi, cu privire la marginalizarea lor de către autohtoni. Astfel, în octombrie 2017, Channel 4 a inițiat, sub conducerea Foziei Khan, emisiunea TV „My Week as a Muslim”, în care Katie Freeman, o femeie britanică autohtonă anti-islam, a fost „mascată” cu piele protetică și hijab (pentru a părea cât mai autentică) și a trăit timp de o săptămână împreună cu pakistaneza britanică Salma Alvi, învățătoare și mamă a cinci copii. Totodată, cei de la Channel 4 au primit numeroase critici online, în special pe platforma Twitter, pentru faptul că personajul principal nu era de etnie pakistaneză (<https://goo.gl/fzMzS5>), ci o femeie albă și, drept urmare, evenimentele nu ar fi fost la fel de relevante pentru studiu pe cât ar fi trebuit.

De asemenea, există și alte moduri mai „inofensive” prin care se diferențiază emigranții de origine pakistaneză de britanicii autohtoni. Aceștia sărbătoresc, în primul rând, Ziua Independenței Pakistanului pe data de 14 august a fiecărui an, pe Green Street în Newham, Londra și la Curry mile în Manchester, iar cei ce sunt islamici sărbătoresc și luna Ramadanului.

În al doilea rând, mâncarea tradițională sud-asiatică și cea specific pakistaneză au ajuns să fie foarte cunoscute în Marea Britanie, influențând industria alimentației. Cele mai populare feluri de mâncare specifice pakistanezilor britanici sunt:

- Feluri de Parathas (un tip de lipie din aluat cu unt): cu untură, cartofi (Aloo Paratha, cu sau fără unt) sau conopidă (Gobi Paratha);
- Lassi (o combinație între iaurt și chefir) cu fructe sau ardei iute, cartofi etc;
- Biryani (regăsită și în bucătăria indiană, mâncare condimentată de miel și orez - <https://youtu.be/r7SYVSG5nxo>);
- Kebab (de pasăre, miel sau capră - foarte rar porc);
- Keema (carne tocată cu spanac), servită, de obicei, cu naan (o lipie crescută, cu semințe - de negrilică, chimen negru etc.);
- Pui Tandoori (pui marinat în iaurt și condimente, rotisat într-un tandoor, un cuptor cilindric din lut);
- Pakora (legume - ex: conopidă, vânăță - date prin aluat de făină de năut și prăjite în mult ulei sau grăsime);
- Punga cerșetorului (foietaj cu ceapă, roșii, soia, creveți și praz, totul condimentat specific zonei Punjabi);
- Samosa (găsită și la indieni; produse de patiserie în formă triunghiulară, umplute cu legume sau carne cu diverse condimente; de obicei, picante);
- Raita (iaurt cu castraveți, chimen și coriandru; servit, de obicei, cu chutney, un fel de gem).

Mâncarea tradițională pakistaneză este printre foarte puținele lucruri pe care britanicii le-au preluat datorită gustului exotic al condimentelor, cele enumerate fiind servite și la multe restaurante care nu au specific arabic, indian sau asiatic.

În ceea ce privește nivelul de integrare socială a pakistanezilor britanici în societatea engleză, conform Modelului Teaching Individuals to Live Together, elaborat de Kalman J. Kaplan, se poate afirma că aceștia se află la granița dintre cadranul C și cadranul D al graficului: la limita între diferențierea totală și relația interculturală sănătoasă, însă poziționați mai mult în cadranul C, fiind foarte conservativi când vine vorba de specificul cultural, de valori și de obiceiuri. Este surprinzător, aproape, cum această comunitate etnică a putut supraviețui mai bine de 60 de ani într-o țară atât de „pretențioasă” precum Marea Britanie, fără a fi conformistă față de majoritate.

Mențiuni bibliografice:

- *Discursul alterității* - Suport de curs;
- Capitolul „Relațiile interculturale din România” din volumul „Interculturalitate: cercetări și perspective românești”, coord. Rudolf Poledna, François Ruegg și Călin Rus, Cluj, Presa Universitară Clujeană, 2002

➤ **Viață de student**

Facultatea – o etapă!

Denisia Cărașu

Aproape singurul lucru de care putem fi siguri în ziua de azi sunt schimbările rapide. Spre deosebire de vremurile trecute, oamenii nu se mai pot baza pe o slujbă sau o carieră sigură pe tot parcursul vieții. Pentru a supraviețui și a reuși, muncitorul trebuie să fie flexibil, sigur pe el și mereu dispus să învețe lucruri noi, să dobândească noi abilități și aptitudini. Pe scurt, va fi nevoie să îți pasul cu transformările care au loc în economia și societatea în care trăiești.

Ce o să fac în viitor? Aceasta este întrebarea pe care o întâmpină orice adolescent încă din timpul ultimului an de liceu. Începând din acel moment, adolescentul se poate aștepta să aibă mai multe cariere și slujbe diferite de-a lungul celor 40 de ani de muncă ce îl așteaptă. Important este să găsești meseria care să îți placă.

Una dintre cele mai proaste alegeri din viață ar fi o slujbă pe care o urăști, dar care aduce bani mulți. Ideal este ca, odată cu conștientizarea acestui lucru, fiecare adolescent să analizeze dacă propriile valori se potrivesc cu caracteristicile, sarcinile și responsabilitățile ce definesc tipuri de cariere pe care oamenii le pot alege. Abia atunci când valorile proprii se potrivesc cu cariera aleasă, vei avea o mare șansă de a obține satisfacții personale.

După stabilirea criteriilor de alegere a domeniului de activare în viitor, alegerea unei facultăți sau unui program de studiu este următorul pas asupra căruia adolescentul trebuie să își îndrepte atenția. Facultatea este punctul de plecare, perioada de tranziție de care avem nevoie către viața adevărată. Facultatea e o nouă etapă a vieții în care te confrunți cu adevărata realitate, e perioada în care ai ocazia să iei decizii mari. O astfel de experiență te ajută să te maturizezi, să evoluezi, trasând cele mai importante aspecte ale propriei personalități. În cadrul acesteia studiezi numeroase discipline legate de specializarea aleasă, pregătindu-te astfel pentru cariera ce o dorești să o practici în viitor.

În concluzie, privind în perspectivă, majoritatea dintre noi sperăm la o viață împlinită, la o slujbă bine plătită. Visăm un cămin, poate o familie, copii pe care să-i creștem. La final dorim să ieșim la pensie și să avem o viață sigură și liniștită. Nimic din toate acestea nu se întâmplă ușor sau de la sine. Deciziile dure trebuie luate din timp, într-o etapă timpurie a vieții noastre, facultatea fiind o primă etapă spre cheia succesului.

Viața de student

Viața de student este cunoscută de majoritatea populației ca fiind una dintre cele mai frumoase perioade din viața unui om. Distracție, prieteni noi, cluburi...

Dar nu cred că e chiar așa cum crede mulțimea. Fiecare are viața pe care o vrea, iar având viața pe care și-o dorește, consider că are și viața pe care o merită.

Mulți studenți fac o facultatea doar pentru că „așa e moda“ și pentru a fi în rând cu ceilalți colegi/prieteni. Astfel, facultatea nu constituie pentru aceștia o prioritate, fiind foarte dezinteresați de tot ceea ce se întâmplă la cursuri. Cu toate acestea, mai sunt unii studenți, tot mai rari ce-i drept, pentru care facultatea înseamnă unul dintre mijloacele prin care ei se pot lansa în viața de adult. O viață de adult responsabil, care are o slujbă sau care vrea să creeze slujbe. Facultatea înseamnă învățare, autocunoaștere, cizelare de caracter.

Dacă vă regăsiți în cea de-a doua categorie, poate v-a părut un pic rău că voi nu puteți petrece până târziu, că trebuie să învățați niște lucruri care vă vor folosi în viitor și că voi trebuie să fiți odihniți pentru a doua zi, ca să puteți învăța din nou și să aveți un randament ridicat. Dar să nu vă pară rău că faceți aceste sacrificii. Toate își vor avea răsplata la timpul lor.

Facultatea este un privilegiu, nu un drept... de aceea trebuie tratată ca atare.

Elena-Andreea Radu

Cum va fi studenția mea

Raluca Pușcașu

Sunt boboc, sunt un om mic, neștiutor, plin de speranță, cu multe idealuri, iar la sfârșitul anilor de studenție sper să ajung un om mare, să fiu mândră de ce am realizat și de cunoștințele acumulate. Vreau să învăț, vreau să mă distrez, vreau să mă implic, vreau să mă dezvolt pe plan personal! O să încerc să fiu cât mai deschisă și să profit de oportunitățile vieții de student.

Pot descrie următorii trei ani de facultate, cum vor fi ei:

- grei, dar frumoși;
- stresanți, dar interesanți;
- cu distracție, dar și cu ore plictisitoare;
- dificili, dar nu imposibili;
- mulți, dar vor trece repede.

Sunt sigură că urmează o etapă a vieții mele în care mă voi forma și maturiza. Sunt conștientă că nimic nu se obține ușor și că va trebui să mă organizez foarte bine pentru a face față tuturor activităților.

Un nou început... așa văd eu facultatea în momentul de față!

Cum se învață eficient pentru sesiune?!

Thaisia Mihăilă

Cuvântul „sesiune” macină cam orice student. Chiar și cei mai bine pregătiți au emoții și temeri. Este și normal să fie așa... Sesiunea trebuie tratată serios. Evident, asta pentru cine vrea și are și motive să o trateze serios.

Câțiva pași pentru o sesiune reușită:

1. Organizare. Faceți un plan la fiecare materie la care aveți examen. Practic, trebuie să luați o carte, un curs, deschideți la cuprins și începeți să luați capitol cu capitol, scrieți și subcapitolele, așa veți avea parte de o organizare bună. Trebuie să știți foarte bine ce aveți de învățat și cât aveți de învățat. Trebuie să vă faceți din timp această organizare ca să știți cât timp vă trebuie pentru a vă reaminti materia și, eventual, să o învățați pe cea pe care nu o știți. Încercați să înțelegeți cam 50 de pagini pe zi.

2. Pauza. Este foarte bine să faceți pauze de relaxare. Faceți cam orice vreți voi să faceți când nu învățați. Aici fiecare știe ce trebuie să facă.

3. Faceți compromisuri. Acordați cât mai mult timp învățatului. Cu toate că voi credeți că învățați pe brânci, nu e chiar așa. Dacă vreți să fiți cu adevărat sinceri cu voi, luați o foaie de hârtie și cronometrați cam cât învățați. Opriți cronometrul chiar dacă mergeți până la baie sau bucătărie. La finalul zilei, trageți linie și vedeți cam cât ați învățat. S-ar putea să fiți surprinși că „toată ziua” de învățat e de fapt vreo 3 ore maxim.

4. Faceți compromisuri și la materie. Focalizați-vă pe ceea ce trebuie, lăsați unele materii mai la coadă. Nu toate examenele merită osteneala, lucrați eficient.

5. Scrieți pe foi. Pe foi mari, A4, caiete studentești. Nu pe bilete de-alea mici, ca să aveți vreo 100 și să pară că ați trecut prin materie multă. Faceți fișe după care să repetați. Puteți face fișe după subcapitole și să vă fie ușor să asimilați materia.

6. Folosiți stimulente, dar nu în exces. Beți dimineța o cafea și atât. Nu beți câte 3-4 ca să ziceți că studiați într-una. Beți una să vă treziți și mâncați bine. Dacă beți vreo 3-4 cafele, nu o să puteți dormi noaptea. Cu toate că o să vă fie somn, dar nu o să puteți adormi și, uite așa, se pierde o jumătate din ziua următoare (evident că te ia somnul pe la amiază).

7. Deschideți geamul. Mare, cât e el de mare. Scoateți capul afară și luați o gură de aer curat. Aveți nevoie de aer ca să puteți asimila.

8. Nu stați noaptea să învățați. Știu că mereu sună fantastic „toată noaptea am învățat”. Toată noaptea aia e de fapt vreo 2-3 ore, în care o oră vă plângeți cât vă e de somn și vă întrebați „da’ de ce nu rețin nimic?”.

9. Citiți și alte cărți în afară de cele pentru examen. Sună absurd să mai acorzi timp și pentru așa ceva, însă, cu cât citiți mai mult, cu atât faceți mai mult exercițiul de a reține. Faptul că citești un roman, o ficțiune, ceva la care nu ești nevoit să reții detalii și articole, îți face capul să lucreze la ”relanti”.

Să renunț sau să nu renunț la facultate?

Alexandru Tulbure

Studentii renunță tot mai des la facultate, arată cercetările făcute la nivel național, dar și la nivelul fiecărei facultăți.

Alianța Națională a Organizațiilor Studentești din România a realizat în 2013 un studiu despre abandonul școlar universitar, iar rezultatele au arătat că aproximativ 40% din studenții a 20 de universități de stat au renunțat la studii. Numărul acestora este în creștere, purtătorul de cuvânt al Universității Babeș-Bolyai, Paul Fărcaș, ne confirmă acest lucru:

„Universitatea Babeș Bolyai înregistrează un procent de peste 40%. Cauzele ar fi mai multe. În primul rând sunt standardele de performanță pe care le impune UBB, iar o parte dintre studenți nu reușesc să promoveze anumite examene.

Mai sunt și cauze de ordin financiar, pentru că unii studenți nu reușesc să își achite taxele și renunță pe parcursul celui de-al doilea an sau al treilea an de studiu.

O a treia cauză este legată de consilierea psihologică sau orientarea în carieră, adică anumiți studenți conștientizează că specializarea pentru care au optat nu este cea potrivită pentru ei. UBB are un centru de consiliere și de orientare în carieră prin care încercăm să îi ajutăm pe studenții noștri să își descopere capacitățile sau să se decidă asupra unei specializări potrivite pentru ei.”

Pe lângă aceste motive, psihoterapeutul Daniela Dumulescu susține că abandonul universitar survine și din alte cauze:

„Există mai multe tipologii de studenți, iar motivele pentru care renunță la studii sunt diverse. Sunt anumiți studenți care renunță pentru că, la un moment dat, constată că facultatea nu le oferă ceea ce se așteptau ei sau că nu e ceea ce se potrivește pentru ei.

Mai există o categorie de studenți care își doresc foarte mult să ajungă pe piața muncii și atunci se gândesc că e mai bine să își caute un loc de muncă, lucru ce le oferă independență mai devreme. Cu atât mai mult cu cât poate relația cu părinții nu este cea mai bună și majoritatea vor să le demonstreze părinților că se pot descurca și singuri. Toate acestea sunt legate de identitatea lor vocațională. Acest lucru vine din mediul educațional, din cei 12 ani de școală, când lipsește destul de mult partea de consiliere vocațională, adică nu li se arată la ce sunt buni, cum sunt ei, care sunt meseriile potrivite pentru ei. Și atunci ei nu pot să facă alegeri de carieră potrivite pentru ei.”

Studenții pe care i-am întâlnit azi și pe care i-am întrebat ce motiv ar sta la baza deciziei de a renunța la studii mi-au spus că, în primul rând, banii ar fi o problemă, faptul că nu și-ar mai permite să plătească pentru studii, apoi ideea că au ales o specializare care nu le oferă neapărat un loc de muncă după terminarea studiilor, iar unii nu ar renunța la studii orice ar fi.

Până la urmă cauzele abandonului școlar universitar sunt multiple, iar soluțiile prea puține.

Facultate la Bacău

Dana State

Totul a început la liceu, când nici prin gând nu îmi trecea să vin la Universitatea „Vasile Alecsandri”. Am ales-o pentru că e aproape de casă, dar recunosc, cu jumătate de inimă. După puțin timp am început să o văd cu alți ochi, să îmi facă plăcere să merg la cursuri pentru că tot ce aflam era nou, interesant și atractiv.

Mi-am dat seama ca am făcut alegerea perfectă, că e ceea ce îmi trebuie. Scopul meu este să evoluez pe toate planurile, să mă dezvolt, să învăț lucruri noi. Naveta mea la Piatra-Neamț e ușoară, asta când și orarul e de partea mea.

Îmi place Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău, e mai mult decât mă așteptam. Îmi plac oamenii pe care i-am întâlnit aici, colegii, profesorii pregătiți în adevăratul sens al cuvântului. Am ales acest profil, Comunicare și Relații Publice, pentru că am simțit că e pentru mine și de asta am nevoie. Sunt o persoană emotivă, îmi doresc să plec de la facultate fără teama și emoțiile de a vorbi în public. Deci, am ales acest profil pentru dezvoltarea mea personală.

Experiențe Nonformale

Asociația pentru Dezvoltare Activă ADA din Bacău a organizat în perioada 17-30 octombrie 2017, în Slănic Moldova, Județul Bacău, un training internațional la care am participat alături de tineri și lucrători de tineret din Bosnia and Herțegovina, Spania, Bulgaria, Malta, Italia, Republica Moldova, Polonia, Estonia, Grecia, Croatia, Suedia, Georgia, Azerbaijan, Turcia, Macedonia, Portugalia, Albania, Serbia, Lituania, Liban și România.

Activitatea s-a desfășurat în cadrul proiectului ”Inclusion+”, implementat de Asociația pentru Dezvoltare Activă între 3 aprilie 2017 și 2 martie 2018. Proiectul a fost un program structurat de coaching și training, ce s-a desfășurat pe parcursul a mai multe luni și a urmărit:

1. Dezvoltarea capacității lucrătorilor de tineret de a înțelege importanța incluziunii sociale a tinerilor cu oportunități reduse în contextul extinderii Uniunii Europene, provocărilor actuale la nivel european și principiului diversității culturale, precum și dificultățile cu care se confruntă aceștia, ca punct de plecare pentru identificarea și includerea acestora în proiectele de tineret.
2. Dezvoltarea competențelor necesare pentru identificarea, abordarea, selecția, pregătirea și lucrul efectiv cu tinerii cu oportunități reduse a lucrătorilor de tineret.
3. Dezvoltarea calității în proiectele de incluziune socială în cadrul organizațiilor partenere și cele 21 de comunități locale implicate în cadrul proiectului.
4. Dezvoltarea unui instrument vizual pentru promovarea pe internet a incluziunii sociale a tinerilor cu oportunități reduse.

Participarea tinerilor la rezolvarea problemelor comunităților locale este în continuă dezvoltare. În contextul provocărilor actuale la nivel european, participarea tinerilor trebuie să însemne mai mult decât doar consultarea lor în ceea ce privește schimbările și inițiativele care le pot afecta viața sau modela viitorul. Pentru ca societatea să beneficieze cu adevărat de pe urma implicării tinerilor, tuturor acestora trebuie să le fie create oportunitățile necesare pentru a se putea implica. Este esențial ca tinerii cu oportunități reduse să se poată implica, iar contribuția lor să fie simțită, mai ales că au aceleași drepturi fundamentale ca și ceilalți tineri. Participarea tinerilor cu oportunități reduse reprezintă un barometru al comunităților locale. Este imperativ necesar ca vocea tinerilor vulnerabili și marginalizați să fie auzită deoarece contribuția, perspectiva și experiența lor este neprețuită și unică mai ales în efortul comun

pentru dezvoltarea unei societăți dezvoltate. Implicarea tinerilor cu oportunități reduse, în special a celor ce au experimentat excluziunea socială, contribuie la înțelegerea cauzelor excluziunii sociale și la dezvoltarea unui sistem eficient pentru incluziunea socială a tinerilor.

În general, implicarea tinerilor care se confruntă cu excluziunea socială este dificilă, iar obstacolele lor sunt mai mari cu cât implicarea acestora este mai greu de realizat. Principala piedică a lucrătorilor de tineret este faptul că, în general, aceștia sunt suspicioși, alteori chiar ostili atunci când vine vorba de implicarea unor ”străini” în viața lor.

Lucrătorii de tineret joacă un rol esențial în identificarea și incluziunea socială a tinerilor cu oportunități reduse, sprijinirea și dezvoltarea acestora prin implicarea lor în proiecte de educație nonformală.

Mai mult decât atât, prin implicarea tinerilor cu oportunități reduse, atât ONG-urile, cât și comunitățile locale au doar de câștigat. Astfel, experiența tinerilor cu oportunități reduse poate contribui la dezvoltarea proiectelor sau inițiativelor organizațiilor.

Pe parcursul celor 2 săptămâni de training, lucrătorii de tineret din cele 21 de țări au participat la sesiuni de formare, sesiuni de sharing și networking, sesiuni de planificare a 7

viitoare proiecte de incluziune socială, au elaborat o serie de clipuri de promovare a importanței incluziunii sociale și au realizat vizite de studiu în Bacău, la *Fundația Sfântul Ioan Bosco* și la *Asociația Valoare Plus* și la sediul *Federației Tinerilor din Bacău*, unde au făcut schimb de bune practici și au dezbătut importanța incluziunii sociale a tinerilor cu oportunități reduse.

Proiectul a fost finanțat prin programul Erasmus+, programul de educație nonformală al Uniunii Europene dedicat tinerilor.

Student ERASMUS

Numele meu este Laura și sunt studentă la Facultatea de Litere, specializarea „Comunicare și Relații Publice”. Încă din primul an de facultate, mi-am dat seama că vreau să plec să studiez în altă țară cu ajutorul mobilității Erasmus. M-am interesat încă de pe atunci de ce anume este nevoie ca să obții o bursă Erasmus. O voce interioară îmi spunea că o să reușesc și, într-adevăr, așa a fost. Urma să plec în februarie la Torino, Italia, unde am stat 5 luni.

Eram extrem de entuziasmată de ce mă aștepta în Italia. Eram nerăbdătoare să văd cum sunt traiul și sistemul de învățământ într-o altă țară europeană.

La Torino mi-am petrecut, așadar, întreaga primăvară. Mă simțeam cea mai norocoasă ființă de pe planetă, deoarece Italia pregătise pentru mine clipe extraordinare, emoții noi și deosebite, peisaje minunate și oameni veseli. Toate bune și frumoase, însă facultatea rămânea cea mai importantă. Ne-am îngrijorat puțin, într-adevăr, de performanțele noastre la limba italiană, pentru că tot ce am studiat la Torino era în această limbă. Am avut noroc că profesorii au fost indulgenți, profesori ce ne-au permis să susținem examenele în limba engleză. Datorită lor am respirat ușurați.

Universitatea din Torino este chiar în centrul orașului. Adeseori, după ore, luam câte o înghețată și ne plimbam pe străzile orașului împânzite de studenți veseli, frumoși, tineri ca noi. În Italia am gustat mâncăruri savuroase, am încercat orice tip de pizza, de paste, am descoperit ”aperitif”-ul și până și gesturile ni se schimbaseră. Știti mișcarea aia a degetelor tipică italienilor? Am adus-o cu noi în România.

A fost un adevărat noroc pentru mine să plec alături de colegul meu Vlad. Nu doar că a fost comod și distractiv, dar am și devenit prieteni foarte buni. Făceam totul împreună, ne

ajutam cu facultatea, mergeam la ore, ne susțineam moral, ne distram și savuram experiența Erasmus tot împreună!

Am cunoscut și alți studenți Erasmus, veniți din toate colțurile lumii. Italienii ne-au întâmpinat călduros și ne-au invitat și anul viitor în țara lor.

Am avut parte și de momente neplăcute, însă eu le-am lăsat pe toate într-o carte pe care am uitat-o în camera în care stăteam. Am adus cu mine cele mai frumoase și gingașe amintiri. Abia acum realizez că poate atunci am apreciat prea puțin clipele pe care le trăiam. Dacă aș putea da timpul înapoi...

Din tot sufletul îi încurajez pe studenți să aplice pentru o bursă Erasmus. Veți avea parte de un semestru excepțional. Important este să vă bucurați de orice clipă și să o trăiți din plin. Vă urez mult succes și o experiență de poveste!

Laura Andros

➤ ***Universul creației***

Prietenia

Trăind într-o societate formată dintr-o multitudine de oameni diferiți, cu gusturi și preferințe diverse, oamenii relaționează și își caută compatibilități. Nevoia de a avea pe alții în preajmă ne caracterizează tocmai pentru că nu ne place sentimentul de singurătate și de abandon pe care ni l-ar da lipsa unor prieteni. Consider că putem fi prieteni doar cu cei care sunt compatibili cu noi. Nu putem fi prieteni cu toată lumea. Stabilim relații amiabile cu toți din jurul nostru, dar, dintre aceștia, doar doi, trei reușesc să se apropie mai mult ca spirit și gândire de noi. Relațiile de prietenie se nasc pe fundamentul unor idei și concepte despre viață comună, care îi fac pe cei implicați să privească în același mod felul de a aborda problemele vieții sau să acorde interes acelorași lucruri cu care are de a face și prietenul. Ați observat că foarte mulți dintre cei care împărtășesc aceeași pasiune devin și prieteni? De ce? Pentru că pasiunea îi aduce și îi ține aproape.

Dacă este adevărat că o prietenie se construiește în timp, tot la fel de adevărat este și faptul că aceasta se realizează cu un noian de resurse sufletești și raționale.

Andreea-Bianca Ciuraru-Andrica

Nostalgie

Emilia Oprea

Atunci când suntem copii, inexplicabil ne dorim să fim adulți, independenți, cu griji și ocupații așa cum, involuntar, observăm în jurul nostru pe majoritatea celor ce ne înconjoară, însă atunci când ajungem să fim oameni maturi, vis la care aspirăm aproape toți în copilărie, constatăm că tot mai frumos era în perioada naivă a primilor ani din viață, perioada în care cu siguranță am învățat multe într-o formă mai mult sau mai puțin ludică, distractivă și plină de zâmbete. Într-o formă sau alta, procesul acesta a fost urmat generație de generație, fiecare dintre noi, trăindu-și copilăria într-un mod diferit, ajungând în cele din urmă adulți cu proprii copii, independenți, dar cu un suflet care uneori este tot de copil, mai ales în anumite momente și zile.

Deși poate părea ciudat, îmi place să văd adulți care n-au uitat ce-nseamnă să fii copil, bucurându-se alături de cei mici sau într-un mod propriu, de anumite lucruri frumoase pe care viața le oferă. Apreciez persoanele ce reușesc să vadă dincolo de stres și probleme, găsind soluții și trăind momentele vieții în forme care mai de care, inedite sau simple, cu zâmbetul pe buze și moralul ridicat.

Pe lângă faptul că tot mai puțini copii mai sunt interesați de joaca aceea în adevăratul sens al cuvântului, în aer liber, așa cum până nu de mult, unii dintre noi își petreceau timpul liber. Pasiunile noi apărute în viețile celor mici par să le ducă copilăria pe alte traiectorii, lăsând în urmă parte din ceea ce pentru mulți a însemnat o copilărie fericită.

*„Și-mi amintesc multe zile ale copilăriei mele ce n-au fost petrecute
nici printr-un mall și nici în fața vreunui gadget de ultimă
generație...”*

TATA

Atât de cald răsună vocea
Ce numele-mi strigi,
Atât de clar și izbitor voiai să ne convingi,
Atât de mândru ne priveai,
Când primii pași făceam,
Apoi la școală când ne-ai dat
Cu tine ne jucam.

Cu tine am simțit ecoul
Copilăriei surde,
În tine noi vedem mereu
Un om al chibzuinței,
Și de la tine am învățat
Trofeul biruinței.

Ești călăuza noastră, tată,
Ești firul dur al vieții,
Ești îngerul cel păzitor,
Așa doar sunt băieții.

Ne ești prieten și rival,
Ne ești lumina zilei
De-ai ști tu, tată, cât te iubim
Ești rodul fericirii.

Un sfat, o vorbă nu ai zis,
Dar le-am citit noi toate,
Când nopțile le petreceam
Pe scăunelul de la poartă.
Ne-ai ridicat în brațe,
Și ne-ai pupat cu dor
Ce bine e la tata...
Ce bine e să zbor...

Ne-ai fermecat cu toate,
Cu chibzuința ta, ne-ai dat mereu
De toate, dar am mai vrea ceva,
Să ne fii veșnic sprijin, amic și confident
Să fii puternic, mândru
De-acest trio buchet!

Silvia Cîrcel

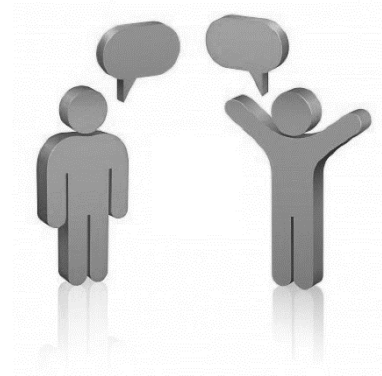

TOTUL DESPRE COMUNICARE

Comunicăm oare mai puțin în secolul XXI?

Adesea auzim de la părinți sau pur și simplu de la persoane cu vârstă respectabilă, fraze de genul: „mai ieși afară și vorbește cu cineva”, „stai toată ziua la calculator, mai relaționează cu cineva real” sau „uite, înalte oamenii comunicau atât de mult, dar azi...”. Desigur, multe persoane cred că a comunica înseamnă a sta față în față și a spune ceva sau a asculta vorbele interminabile a interlocutorului ore în șir.

Această versiune de determinare a conceptului de comunicare nu e exclusă, dar comunicarea este un proces mult mai complex și mai complicat. Întrebarea care ne zgârie auzul de ceva timp este dacă în secolul XXI se comunică mai puțin.

După lungi zile de gândire și ascultare a opiniilor altor persoane, am ajuns la concluzia că răspunsul la întrebare este NU. În legătură cu această afirmație, aș dori să îi descifrez și miezul.

Oamenii comunică nu numai verbal, ci și nonverbal și paraverbal. Concluzionăm faptul că orice am face sau zice, am mânca sau îmbrăca, totul comunică despre noi o anumită informație.

În secolul XXI, când domeniul relațiilor publice se dezvoltă din ce în ce mai mult, când orice tip de informație poate fi găsită din cele mai diverse surse la orice oră, e mai cu putință să comunicăm și să ne comunicăm.

Să ne amintim pentru o clipă zilele secolelor trecute, când nu exista internet sau telefonie mobilă, când oamenii comunicau doar prin intermediul scrisorilor, ce puteau ajunge la destinație în câteva zile sau chiar săptămâni sau luni. Zilele când informația în mare parte circula prin ziare sau zvonuri, ce adesea erau incorecte.

Și acum să realizăm faptul că astăzi, în doar câteva minute cu ajutorul telefonului sau a calculatorului, putem face legătura cu prieteni din alte orașe sau chiar țări! Doar cu ajutorul unei simple rețele sociale, punând like-uri sau postând ceva, comunicăm și primim informație interminabilă despre noi sau ceilalți.

Oamenii comunică, mult mai mult decât ne putem imagina, în ziua de azi.

Atunci, de ce apare întrebarea privind volumul de comunicare?

Un răspuns ar fi acela că oamenii s-au obișnuit cu gadgeturile, rețelele sociale și tonele de informație ce circulă permanent în jurul lor.

Oamenii văd, analizează, gândesc, dar o fac practic automat, conștient sau inconștient.

În secolul XXI se comunică mult mai mult decât înalte, numai că majoritatea oamenilor nu mai realizează acest fapt sau pur și simplu îl ignoră.

Olga Șireaev

Internetul – un ocean plin cu avantaje și dezavantaje!

Victor Bulhac

În zilele noastre, internetul poate fi accesat mai ușor ca niciodată, fie că utilizezi un calculator, telefon sau tabletă. Astfel, nu apare nici o îndoială că o mulțime de tineri își petrec tot mai mult timp online, chiar fiind conștienți de consecințele pozitive și negative ale internetului.

Un avantaj al internetului este faptul că tinerii au posibilitatea de a găsi informațiile necesare în orice domeniu. Este un extraordinar mediu educativ și informativ, dar și o posibilitatea de a învăța limbi străine gratuit. Un alt avantaj important din partea internetului este comunicarea rapidă între punctele cele mai îndepărtate și, aparent, mai puțin accesibile la nivel global. Tot cu ajutorul internetului, putem avea acces la diverse activități care să ne „relaxeze” creierul: cărți, poze, filme, muzică, shopping, jocuri, site-uri de socializare, forumuri, blogging etc.

Deși are o mulțime de avantaje, internetul este cuprins și de o varietate de dezavantaje, deoarece creează o mare dependență. Accesul la internet este permis oricui, indiferent de vârstă, indiferent de pricepere și experiență în domeniul informatic. Astfel, oricine poate intra pe internet, însă și oricine poate dăuna internetului, în diferite moduri. Pierderea de timp este o altă problemă pe internet. Oricât de multe avantaje și informații utile ar avea internetul, foarte mulți oameni ajung să piardă foarte mult timp pe internet, fără să câștige ceva real, concret, inteligent, util din asta (este cazul pierderii a prea mult timp pe site-uri de socializare, uitându-te la filme, jucându-te etc.). Sub pretextul ”alungă plictiseala”, internetul consumă foarte foarte mult timp în cazul foarte multor oameni, iar asta nu e bine deloc, pentru că este anti-productiv și acei oameni ar fi putut să-și folosească timpul și energia într-un mod mult mai folositor lor și societății în ansamblul ei.

Calitatea și veridicitatea informațiilor de pe internet este nesigură. Pentru că oricine are acces la internet, oricine poate posta informații pe internet, oricine poate spune neadevăruri, poate dezinforma sau poate minți. După cum vedem, internetul poate avea și beneficii, dar și dezavantaje, de aceea este foarte important să fim atenți la felul cum îl folosim.

➤ SESIUNEA DE UMOR

Sesiunea unei studente

Petrică-Daniel Ciolac

Pe o bancă îngustă, într-un foișor,
Unde rândunele ciripesc în zbor,
Plânge și suspină o tânără studentă,
La prea multe cursuri nu a fost prezentă.

S-a mințit singură, spunând neîncetat:
“- Gata! Semestrul ăsta mă pun pe învățat!”
O scurtă motivație, prin vorbe pripite,
Căci ea și facultatea au drumuri diferite.

O problemă gravă îi ridică tensiunea,
A aflat că mâine începe sesiunea.
Nu-și mai aveau locul vechile aroganțe
Din anii trecuți a strâns vreo opt restanțe.

S-ajungă-n acest prag, deloc nu a mai vrut
Și vede un baiat ce-i pare cunoscut:

“- Salut! Mă știi? Suntem colegi de grupă.
Ne-am întâlnit și-n club sâmbăta trecută.

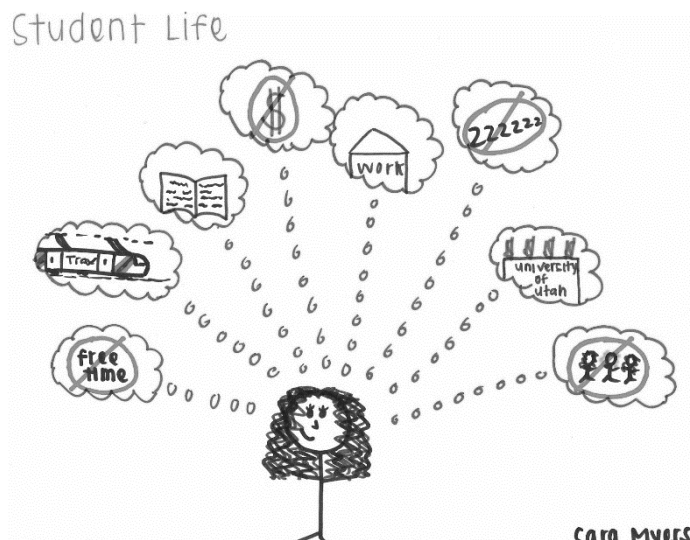
Am dat pe la facultate după o vreme lungă,
Și am nimerit într-o perioadă cruntă.
Mâine-avem examen, restanțe mă-nconjur
Nu vreau să pic din nou, de cinciul meu mi-e dor.”

Băiatul o privește și nedumerit îi spune:

“- Cred că mă confunzi! Tu chiar vorbești pe bune?
Nu am fost în club sâmbăta trecută,
Dar îți voi da un sfat. Fă bine și ascultă!

Vino la examen și-alege-ți cu grijă banca
Trebuie să acționezi și-n stânga și-n dreapta.
Dacă te simți inspirată, poți să stai liniștită
Mergi acasă și îți faci o copiuță servită.

Cu toate acestea, suntem conștienți amândoi,
Dacă suntem prinși, ne-ntoarcem tot în anul doi!”

Bancuri despre sesiune - umor cu studenții

➤ *Examen în anul I de facultate.*

Profesorul stă cu fața la geam – studenții copiază pe rupte. Când profesorul se întoarce cu fața la studenți, toți se prefac că scriu de zor.

Examen în anul II de facultate.

Profesorul stă cu fața la geam – studenții copiază pe rupte. Când profesorul se întoarce cu fața la studenți, aceștia copiază în continuare. Când profesorul bate cu pixul în masă, studenții se prefac că scriu de zor.

Examen în ultimul an de facultate.

Profesorul stă cu fața la geam – studenții copiază pe rupte. Când profesorul se întoarce cu fața la studenți, aceștia continuă să copieze. Când un student din ultimele rânduri bate cu pixul în masă, profesorul se întoarce cu fața la geam.

- Studentul se duce la examen. În cap i se rotesc diverse gânduri: „am să susțin – mă îmbăt, nu susțin – mă îmbăt”. Cumpără o sticlă și o bagă în buzunar.

Examen

Răspunde la subiecte.

Proful: – *Ce ai în buzunar?*

– *Nimic, nimic deosebit.*

– *Hai scoate, să vedem.*

Studentul scoate sticla, proful paharul. Își toarnă și-l aruncă peste cap:

– *Bine. Un castravete murat ai?*

– *Nu.*

– *Păcat, – completând matricola – putea-i să obții nota zece.*

➤ Examen. Studentul scâncește:

- *Domn' profesor, eu nu merit nota doi!*
- *Știu, dar note mai mici eu nu pun!*

➤ Un student își sună tatăl:

- *Tată, trimite-mi urgent 200 de lei!*
- *Nu aud nimic!*
- *Trimite-mi urgent 200 de lei!*
- *Nu aud nimic!*

În dialog intră operatorul care spune:

- *Dar eu aud perfect!*
- *Atunci trimite-i tu 200 de lei!*

➤ Un student merge la un examen oral și trage un bilețel. Nu îi covine și îl pune la loc.

Apoi începe să caute prin grămadă.

Profesorul îl privește o vreme cum tot trage câte un bilet, apoi îl lasă deoparte și caută altul, după care îi spune:

- *Gata! E de ajuns! Ai nota 5. Poți să pleci.*

Ceilalți studenți sar nemulțumiți:

- *Dar de ce i-ați dat 5, dacă a tras atâtea bilețele?*

- *Pentru că la cum a căutat prin ele, sigur știe el ceva.*

Culese de Raluca Pușcașu & Dana State

La revedere, facultate

La revedere, facultate ,
La revedere, dragi colegi,
S-a pus azi punctul, din păcate,
După atâția ani întregi.

Au fost și bune, dar și rele,
Și note mari, dar și restanțe.
S-au dus în goana mare ele
Lăsând emoții și speranțe.

Au fost și zile înșorite
Ce le-am văzut doar pe
fereastră,

Au fost și lungi nopți nedormite,
Când reparam o notă proastă.

Au fost și luni întregi în care
Doar dorul mai mergea pe-
acasă,

Au fost pachete de mâncare
Sau nu a fost nimic pe masă.

A fost și greu, a fost și bine,
Cu drag eu am să-mi amintesc
De-acești ani ce-au făcut din
mine

Un om cu care mă mândresc!

Cosmin-Petrică Ciocan

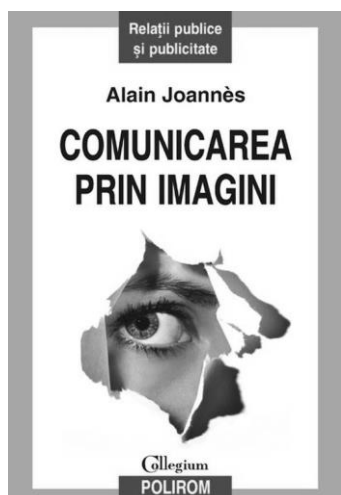
➤ Să aruncăm un ochi pe literatura de specialitate

Comunicarea prin imagini.

Cum să-ți pui în valoare comunicarea prin intermediul dimensiunii vizuale

de Alain Joannès

Recenzie

Cartea „Comunicarea prin imagini” de Alain Joannès a fost publicată la Iași, în anul 2009, la editura Polirom, punând accent pe imagine și ce afecte produce aceasta. Dezideratul acestei lucrări este de a facilita cooperarea dintre specialiștii în comunicare și profesioniștii imaginilor.

Cartea este structurată în trei părți care corespund etapelor cheie ale acestei cooperări.

Prima parte, „Ce transmitem prin imagini?”, pune la dispoziția specialiștilor în comunicare abordările, instrumentele și metodele utile pentru pregătirea transpunerii în imagini a mesajelor. Partea a doua, „Cum transmitem mesaje prin imagini?”, descrie elementele specifice categoriilor mari de imagini, tonalităților și stilurilor în care acestea pot fi exploatate. Partea a treia, „Ce suporturi folosim?”, analizează caracteristicile diferiților vectori ai imaginii în raport cu conținuturile și publicurile vizate.

Încă de la începutul cărții, autorul susține ideea conform căreia imaginile produc efecte caracteristice unui limbaj specific și că obiectivul comunicării bazate pe imagine este de a marca sentimentele cu amprente unice și memorabile. De asemenea, performanța unei imagini de a avea un impact precis și de durată depinde de patru fenomene, care sunt de fapt conținuturi:

senzațiile, emoțiile, informațiile, asocierile și rezonanțele declanșate de memorie. Așadar, imaginea nu reprezintă nici o provocare minoră și trecătoare, nici o formă de manipulare mentală, ci un suport solid al comunicării. Fără a ajunge la exaltarea etică a imaginii, este important să se acorde, atât producerii, cât și receptării sale, atenția de care este demn un limbaj structurat și performant. Imaginea nu este mai înșelătoare decât cuvintele și poate rivaliza în densitate cu textul.

Alain Joannès susține că această epocă este caracterizată de o supraîncărcare a percepțiilor vizuale care tind să devalorizeze imaginile. De aici vine necesitatea de a sublinia unicitatea unei comunicări prin cunoașterea procedeelelor, care eficientizează imaginile pentru a fi utilizate intenționat, pe baza unei grile cu care se poate alege între ele, precum, alegerea dintre mijloacele de expresie grafice, a celor care se potrivesc cel mai bine mesajelor vehiculate și găsirea tonului potrivit în inventarierea registrelor de imagine, care conferă comunicării un fel de cunoaștere mentală.

În ultima parte a cărții, se diferențiază trei familii mari de suporturi pentru transmiterea imaginilor, respectiv, suprafețe imprimabile plane, suporturile care se pliază și se răsfoiesc, ecranele și rețelele care sunt de fapt extensiile acestora, vectori ai altor ecrane. Pentru fiecare familie sunt propuse tipuri de mesaje vizuale ce sunt concepute ținând cont de condițiile de receptare. Se acordă o atenție specială la ceea ce se întâmplă legat de ecrane de la începutul anilor 2000, răspândirea blogurilor, apariția serverelor pentru transmiterea fotografiilor și înregistrărilor video, rețelele sociale.

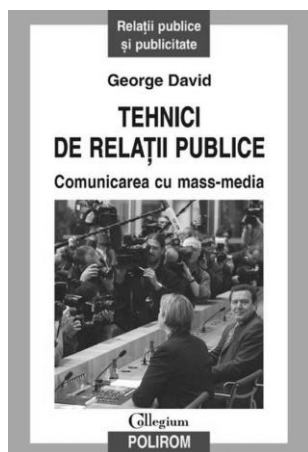
Prin urmare, cartea lui Alain Joannès, „Comunicarea prin imagini”, analizează limbajul imaginilor care se supune unor coduri culturale și trebuie să se adapteze în același timp constrângerilor comunicării. Lucrarea vă ajută să alegeți tipurile de imagini corespunzătoare diverselor publicuri, parteneri ai firmei, clienți, colaboratori, mass-media, fiind un ghid util pentru toți profesioniștii imaginii și ai comunicării: agenți de comunicare, directori de comunicare, machetatori, graficieni etc.

Corina Dobrițoiu

Tehnici de relații publice. Comunicarea cu mass-media

de George David

Recenzie

Autor: David George;

Colecție: Collegium;

Seria: Relații publice și publicitate;

Domeniu: Jurnalism, comunicare și relații publice;

Științe sociale: Studii media;

Editura: Polirom;

Anul apariției: 2008;

Număr de pagini 272;

Subiectul cărții este unul actual, specific societății moderne, care detaliază tehnicile de producere a mesajelor, pe diferite tipuri de media, în domeniul relațiilor publice. Lucrarea face referire la procedurile elementare care se utilizează în redactarea materialelor de presă scrisă și audiovizuală.

George David face trimitere în această carte la o serie de situații specifice domeniului relațiilor publice care se pot observa atât în România, cât și în celelalte țări europene, oferind propuneri și sfaturi utile în utilizarea instrumentelor de lucru ce ajută specialistul în relații publice în a avea o carieră de succes în profesia de relaționist.

Această carte își propune să detalieze o serie de instrumente, unele mai simple, altele mai sofisticate, care să vă ajute, pe dumneavoastră, specialistul în relații publice, să vă atingeți obiectivele pe care vi le-ați propus în ceea ce privește promovarea eficientă a reputației organizației unde dumneavoastră practicați.

Cartea cuprinde teme importante precum:

- De ce este necesară o comunicare eficientă cu mass-media;
- Tehnici scrise de relații publice;
- Tehnici verbale de relații publice;

- Tehnici vizuale de relații publice;
- Particularități ale comunicării electronice;
- Agenți și departamente de relații publice;
- Și o anexă cu exemple de instrumente de relații publice.

Îmi place în mod deosebit această carte, în care autorul oferă tuturor celor care doresc să avanseze în acest domeniu al relațiilor publice, idei și instrumente ce ajută în perfecționarea meseriei de specialist în relații publice, ce necesită mereu informare. Este interesantă maniera autorului de a prezenta toate aceste capitole care oferă amănunte și exemple cu privire la domeniul relațiilor publice și la alegerea celor mai potrivite tactici care să-i ajute în îndeplinirea obiectivelor.

Punctul forte al acestei cărți îl consider a fi tocmai prezentarea acestor tehnici ce deschid noi perspective în dezvoltarea specialistului în relații publice, care îl ajută la o eficacitate mai amplificată.

În concluzie, cartea propune o nouă strategie, pe care dumneavoastră, specialistul în relații publice ar fi bine să o cunoașteți îndeajuns de bine încât să puteți excela în cariera dumneavoastră în domeniul relațiilor publice și al comunicării cu diferite categorii de public.

Mădălina Antohi

Povestea vieții. Interviu

de Robert Atkinson

Recenzie

Robert Atkinson este profesor asociat la University of Southern Maine și director al Center for the Study of Lives din cadrul aceleiași universități.

Interviul de tip povestea vieții oferă un model ce poate fi aplicat în numeroase discipline: sociologie, antropologie, etnologie, istorie, psihologie, consiliere și terapie. Cartea descrie modalitatea de pregătire a unui astfel de interviu, cum se transcriu și se interpretează informațiile obținute. Din cuprinsul cărții se pot afla aplicațiile poveștii vieții, planificarea interviului, realizarea interviului, interpretarea interviului.

Ce este povestea vieții? O poveste a vieții este relatarea pe care o persoană decide să o facă despre viața pe care a trăit-o, narată cât mai complet și mai sincer posibil, atât cât își amintește și în funcție de ceea ce vrea ca alții să afle, de regulă, ca rezultat al unui interviu dirijat de altcineva.

Pentru a realiza un interviu, mai întâi trebuie să colectăm informațiile dorite. Cel mai eficient interviu va fi acela în care cercetătorul poate să se detașeze, să observe procesul ce se desfășoară, să stabilească în ce direcție ar fi cel mai bine să se îndrepte. Întrebările posibile în cazul unui interviu privesc întreaga viață a unei persoane. Aceste întrebări sunt legate de existența persoanei și anume nașterea și familia de origine.

O a doua etapă care trebuie atinsă este cea a tradiției și contextul cultural. Factorii sociali sunt cei ce ne pot spune multe cu privire la o persoană. Ca orice persoană care dorește să evolueze, educația este cea care joacă un rol esențial în viața fiecăruia dintre noi. Însă, fără iubire, omul nu reușește să se împlinească pe deplin, astfel o să vorbim și despre acest aspect, dar și despre împărțirea între aceasta și munca zilnică. Dacă purtăm o conversație cu o persoană în vârstă, aceasta ne poate povesti despre evenimentele istorice ce i-au marcat viața. Apoi, în final, despre pensionare. Vorbind despre viața spirituală și despre concepțiile asupra acestui lucru, putem întreba interlocutorul ce părere are și despre cum vede viitorul.

În final, trebuie să lăsăm interlocutorul să completeze, dacă este nevoie, și să își exprime părerea cu privire la relatarea despre propria persoană, dacă acesta consideră că a relatat corect totul.

Ceea ce mai putem reține din carte cu privire la interviu este faptul că acesta va trebui la final să conțină acordul scris al celui căruia i-am luat interviul, după toate acestea, trebuie să interpretăm interviul precum o poveste de viață și să o redactăm sub aceeași formă.

Consider că această carte merită citită, deoarece poți învăța lucruri esențiale, nu numai pentru facultate, ci și pentru o mai bună cunoaștere a celor din jurul nostru și pentru a ne forma o impresie corectă despre aceștia.

Cosmina-Florentina Bugiulescu

Omul dezrădăcinat

de Tzvetan Todorov

Recenzie

Născut în Bulgaria, Tzvetan Todorov trăiește în Franța din 1963. Cercetător la C.N.R.S, el este autorul mai multor lucrări de teorie literară, semiotică, poetică, istorie a gândirii și analiză a culturii.

A dezrădăcina : 1. A face pe cineva să-și schimbe țara, mediul, cadrul; 2. A tulbura, a buimăci, a dezorienta prin schimbarea obiceiurilor. Le Petit Larousse.

În ipostaza de „om dezrădăcinat” Tzvetan Todorov reflectează asupra unui statut din ce în ce mai întâlnit mai ales în această perioadă, a înstrăinării și a rupturii de propria țară.

Cartea¹ este structurată în 3 părți principale, fiind precedată de capitolul „Dus-Întors”. Partea întâi se intitulează „Originar din Bulgaria”, a doua parte – „Cetățean în Franța”, iar cea de-a treia – „Vizitator în Statele Unite” ce înfățișează cele 3 stări ale autorului în raport cu țările la care se raportează. Autorul prezintă transformările și reflecțiile

¹ Tzvetan Todorov, *Omul dezrădăcinat*, Institutul European, Iași, 1999

unui om care conștientizează propriul statut abia în momentul în care trebuie să se întoarcă în țara natală: Bulgaria. Acesta își depășește resentimentele și ajunge să facă din condiția sa de „exilat” o stare a reflecției pozitive, deschise, larg înțelegătoare, cu privire la alteritate.

În primul capitol, autorul povestește despre „trauma” reîntoarcerii acasă în Sofia, orașul natal, după 18 ani de absență, fiind, după cum el însuși se autointitulează, un exilat „circumstanțial”. „Degeaba eram în același timp francez și bulgar, nu puteam decât să mă aflu decât la Paris ori la Sofia ...Dubla mea apartenență nu producea decât un rezultat : chiar în ochii mei, ea condamna la inautenticitate fiecare dintre cele două discursuri ale mele, deoarece nici unul nu putea corespunde decât unei jumătăți, iar eu eram dublu.” Dubla sa apartenență de „străin” acasă și „acasă” în străinătate devine un mare avantaj. Analiza propriilor sentimente îl face pe autor să înțeleagă: cea de-a doua limbă se instalase în locul celei dintâi fără „vreo ciocnire ori violență”, „fiecare dintre cele două limbi ale mele erau un întreg și tocmai acest fapt le făcea să nu se poată combina, le împiedica să formeze o totalitate nouă...limba de obârșie era în mod limpede supusă limbii de împrumut”. Astfel, autorul are sentimentul că aparține „în același timp celor două culturi”.

Analizele pe care Tzvetan Todorov le întreprinde privind natura și mecanismele regimelor totalitare, problematica rasismului, a condiției intelectualului în raport cu puterea politică, a cenzurii și libertății de exprimare sunt cu atât mai reale întrucât pornesc de la „dezrădăcinarea” proprie. La începutul șederii sale în Franța acesta adoptă o poziție de asimilare maximă, dorind parcă să se transforme într-unul de-al lor „un bulgar mai puțin, un francez mai mult”. Găsim aici pentru prima dată termenul de „deculturație” adică degradarea culturii de origine, care însă, explică autorul poate fi compensată prin „aculturație” – dobândirea treaptată a unei noi culturi.

Etimologie. Din cuvântul latin compus ad + cultura = „spre” + „cultură”

Definiție. Termenul aculturație aparține vocabularului antropologiei culturale și desemnează procesele de contact prin care, voluntar sau involuntar, societăți și grupuri asimilează caracteristici ale altor societăți sau grupuri. Pe parcursul acestor procese, modelele culturale originale sunt puternic influențate pentru ca în final să rezulte un nou model cultural. Termenul face referire la schimbul cultural, rezultatul oricărui fel de contact cultural, direct sau indirect, ce caracterizează coexistența unor grupuri cu identități culturale distincte.

Tzvetan Todorov vede aculturația ca pe un proces natural, orice cultură vie se schimbă, individul nu trăiește o tragedie pierzându-și cultura de origine, cu condiția de a dobândi o alta. Termenul de transculturație i se pare însă mai potrivit întrucât individul dobândește un nou cod, fără ca cel vechi să fie pierdut. Pentru a ajunge la transculturație trebuie să treci mai întâi prin

aculturație, ca să te poți desprinde cu folos de o cultură, trebuie să începi prin a o stăpâni,, a o „vorbi”. Asimilarea este un proces în care un grup minoritar adoptă, de bună voie sau cu forța, valorile și modelele de comportament ale unui grup majoritar.

Integrarea individului fără piedici într-o cultură, prin transculturație duce la dezrădăcinare în toate sensurile, acesta poate într-un prim moment suferi deoarece e mai plăcut să” trăiești printre ai tăi” apoi descoperă curiozitatea și învață toleranța. Prezența printre „autohtoni” duce la acomodare și la integrare și automat la dezrădăcinare.

De asemenea, autorul ne vorbește despre experiența totalitară și despre cum a fost perceput totalitarismul din punct de vedere filosofic, politic, economic și sociologic. Sunt redată trăirile și sentimentele celor ce au trăit sub domnia ideologiei comuniste încercând să explice care era atmosfera celor ce trăiau în Bulgaria comunistă. Ne sunt înfățișate caracteristicile regimului: ideologia, teroarea, domnia interesului, lagărele, viața cotidiană și sechelele traumatismului după căderea regimului.

Termenul *ideologie* este compus din două cuvinte grecești: idea = „formă”, „contur”, „trăsătură distinctivă”, „idée”, „concepție abstractă” și logos . aici „știință” sau „discurs”. Deși literal înseamnă „știință a ideilor”, ideologia a avut acest înțeles pentru o foarte scurtă și ne semnificativă perioadă de timp. Termenul a fost creat de filosoful francez Antoine Destutt de Tracy (1754-1836) și a fost pentru prima oară utilizat în 1796. Prin ideologie, de Tracy se referea la o nouă știință a ideilor și pretindea că este o adaptare a epistemologiei empiriste, o știință interesată de descoperirea originilor fiecărei idei pe care o posedă omenirea.

Marcantă este povestirea unei femei care dezvăluie realul impact asupra oamenilor de rând ce aveau ghinionul să se intersecteze cu membrii statului: „după prima arestare a tatălui meu, a doua zi către amiază a sosit acasă la noi un polițist și i-a transmis mamei o convocare, somând-o să se prezinte la ora cinci după-amiaza la postul de poliție numărul 10. Apoi mama s-a îmbrăcat, era o femeie foarte frumoasă, gingașă, s-a ridicat și a plecat. S-a întors la ora unu și jumătate noaptea, albă ca o pânză, șifonată, în zdrențe. Îndată ce a intrat, s-a apropiat de sobă, i-a scos plăcile, a ars totul. Apoi a făcut o baie, și atunci ne-a strâns în brațe. Ne-am culcat. A doua zi a făcut o primă încercare de sinucidere, după care au urmat altele trei, apoi s-a otrăvit de două ori. Trăiește încă, mă îngrijesc de ea – e bolnavă mental. N-am putut să aflăm niciodată ce i-au făcut.”

Reacția poporului după dispariția regimului detestat este una dramatică: „cum să regăsești încrederea în instanțele sociale și legale, dacă vreme de 45 de ani, ai învățat să nu te încrezi în ele?” Ideologia comunistă nu îngăduise mărturisirea altor ideologii, lăsând să reînvie acum naționalismul și consecința lui inevitabilă, xenofobia; rasismul și fanatismul religios.

Națiunea este „un grup uman conștient că formează o comunitate, împărtășind o cultură comună, atașat unui teritoriu clar demarcat, având un trecut comun și un proiect comun pentru viitor și pretinzând dreptul de a se conduce singură (Guibernau, 1996). Naționalismul este o ideologie care creează și susține o națiune ca un concept de identificare comună pentru un grup de oameni.

Xenofobia este frica sau ura față de străini și de necunoscut. Aceasta nu se referă numai la nesuferirea unei etnii, unei culturi sau unei religii diferite, dar și la frica de oameni necunoscuți și de concepte necunoscute. Forme ale xenofobiei pot include rasismul sau homofobia. Există însă o diferență între rasism și xenofobie. Pe când xenofobia este o frică sau o ură față de străini, rasismul este convingerea că oamenii sunt inegali în funcție de etnia căreia îi aparțin sau de culoarea pielii.

Înlăturarea regimului a descoperit o problemă și mai mare și anume că stricăciunile sistemului comunist sunt mai grave decât se credea iar timpul necesar rezolvării este un proces lung și anevoios.

În concluzie, cartea lui Tzvetan Todorov poate fi considerată o sinteză a unei meditații, ce invită la cultivarea spiritului critic, la luciditate și realism, la eliberarea de prejudecăți și la o deschidere față de celălalt.

Bibliografie

Gabriela Colțescu (coord.), *Vocabular pentru societăți plurale*, argument de Gabriela Colțescu, Iași, Polirom, 2005.

O zi din viața la cămin

Distrațiile, prietenii, idealurile bine definite și, în sfârșit, orele petrecute la facultate și în bibliotecă sunt cele mai importante ingrediente ale vieții de student. Tineri și visători, având mai multe întrebări decât răspunsuri, studenții sunt mereu în căutarea soluțiilor pentru asigurarea unui viitor prosper. Chiar dacă au în minte această determinare, aceștia nu au cum să nu ia în calcul faptul că, fiind departe de casă și având mai multă libertate, au în față cea mai frumoasă perioadă a vieții.

Deci, să înceapă aventura! Principala și unica regulă ar fi să trăiești cu maximă intensitate fiecare clipă.

Se spune că nu poți să simți cu adevărat viața de student, dacă nu ai stat în cămin. De ce? Pentru că numai aici înveți să trăiești cu adevărat, în condițiile în care cei din jurul tău devin, fără să vrei, o parte din tine. Ori, numai aici nimic nu este al tău, totul se împarte la numărul de persoane din cameră. Pentru că numai aici stingerea se dă dimineața, iar ziua începe, de fapt, de la amiază. Cu toate acestea, însă, studenții sunt cei care își concep, de fapt, propriile reguli.

Primele ore ale dimineții

Este dimineață. Începe o nouă zi. Sună alarma, enervantă, ca de obicei. Mă trezesc și închid brusc ochii, pentru că somnul e prea dulce. Colegele de cameră încă dorm, iar eu aș vrea să fiu în locul lor. În ziua în care orele încep de la 8, dimineața parcă e mai tristă, cu toate acestea fac un efort și mă ridic din pat. Merg la baie. Câțiva colegi de cămin, care au și ei nenorocul să înceapă orele de dimineață, mă salută. “Neața!” le răspund și eu. La baie e mereu curat, mașina de spălat e în permanentă activitate, pentru că sunt numai două la fiecare etaj. E un mare noroc să îți vină rândul să îți pui hainele la spălat. În fața oglinzilor, aranjate în paralel, fetele se machiază. Mă întorc în

cameră. Vreau să îmi fac un ceai și merg la bucătărie, de unde se simte un puternic miros de cafea.

Deși avem o astfel de încăpere, gătitul este una din activitățile care ocupă puțin timp din viața unui student, pentru că ei aleg să-și pregătească rapid ceva de mâncare. Așa că mirosul de cartofi prăjiți și ochiuri au pătruns adânc în pereții oricărui cămin, deci și al nostru.

Mă întorc în cameră. Îmi pregătesc mapa pentru facultate și simt că fetele sunt deranjate de zgomotul pe care îl fac până mă pregătesc să plec. Pe hol, în fața televizorului, câțiva colegi urmăresc știrile de dimineață și beau cafea, îmbrăcați încă în pijamale.

Loredana Feraru

Cuprins

DOZA DE ȘTIINȚĂ 5

Andreea-Mădălina Mișca – De ce comunicăm? 5

Loredana-Ionela Simion – Personalitatea studentului – valori culturale și comportamentale 6

Ayisha Parviev - Națiuni și minorități. Problematika emigranților pakistanezi din Marea Britanie 7

VIAȚĂ DE STUDENT 10

Denisia Cărăușu – Facultatea, o etapă! 10

Elena-Andreea Radu – Viața de student 11

Raluca Pușcașu – Cum va fi studenția mea 12

Thaisia Mihăilă – Cum se învață eficient pentru sesiune 12

Alexandru Tulbure – Să renunț sau să nu renunț la facultate? 13

Dana State – Facultate la Bacău 14

Ștefan-Adrian Istrate – Experiențe nonformale 15

Laura Andros – Student ERASMUS 17

UNIVERSUL CREAȚIEI 19

Andreea-Bianca Ciuraru-Andrica – Prietenia 19

Emilia Oprea – Nostalgie 20

Silvia Cîrcel – Tata 21

TOTUL DESPRE COMUNICARE 22

Olga Șireaev - Comunicăm oare mai puțin în secolul XXI? 22

Victor Bulhac - Internetul – un ocean plin cu avantaje și dezavantaje! 24

SESIUNEA DE UMOR 25

Petrică-Daniel Ciolac – Sesiunea unei studente 25

Bancuri despre sesiune - umor cu studenții – culese de Raluca Pușcașu & Dana State 27

Petrică-Cosmin Ciocan – La revedere, facultate! 29

SĂ ARUNCĂM UN OCHI PE LITERATURA DE SPECIALITATE 30

Recenzii de carte :

Corina Dobrițoiu (Alain Joannès, Comunicarea prin imagini. Cum să-ți pui în valoare comunicarea prin intermediul dimensiunii vizuale) 30

Mădălina Antohi (George David, Tehnici de relații publice) 32

Cosmina-Florentina Bugiulescu (Robert Atkinson, Povestea vieții.Interviul) 34

Mihaela Zaharia (Tzvetan Todorov, Omul deșrădăcinat) 35

Loredana Feraru - O zi din viața la cămin 3

